

HELEN FIELDSOVÁ

DOKONALÁ KOŘIST

DETEKTIVKA

PLUS

Dokonalá kořist

Vyšlo také v tištěné verzi

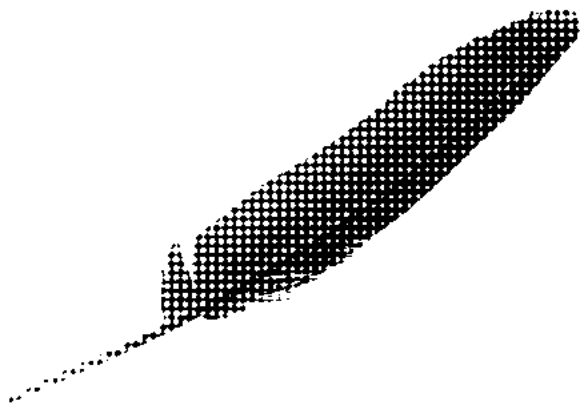
Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Helen Fieldsová
Dokonalá kořist – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

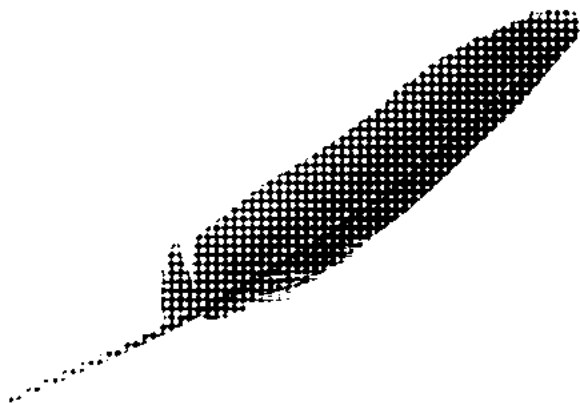
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**DOKONALÁ
KOŘIST**

HELEN FIELDSOVÁ

DOKONALÁ KOŘIST

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

PLUS

Pro Briana a Johna – pro všechny táty a dědy –,
kteří si čtou noviny už tam nahoře a říkají si,
co je to pod nimi za rámus. S láskou ode všech,
kteří na vás nikdy nezapomenou.

**Č Á S T
P R V N Í**

KAPITOLA

PRVNÍ

Lidé umírali na horších místech. Zato málokdo zemřel děsivějším způsobem. Bylo to tam jako stvořené pro letní idylu – na jedné straně vršky městských výškových budov a na straně druhé v dálce silueta vyhaslé sopky, které se říkalo Artušovo sedlo. Hudbu člověk cítil, ještě než ji uslyšel, basy pulzovaly kostmi a otřásaly tkání. Začátkem července se v Edinburghu stmívalo pozdě a obloha byla zalita odstíny růžové, zlaté a tmavě oranžové. Možná proto si nikdo ničeho nevšiml, když k tomu došlo. Buď proto, nebo za to mohla směsice alkoholu, drog a všeobecného vzrušení. Festival byl v plném proudu. Mezitím co se na pódiu už třetí den střídala jedna kapela za druhou, rozparáďení návštěvníci se povalovali, bavili, milovali, jedli, pili a postupně se spokojovali s čím dál menší mírou ošacení a osobní hygieny. Kdyby se měl pocit extáze vyjádřit jediným snímkem, tohle by bylo to pravé místo na jeho pořízení. Extáze zaplavovala dav, který synchronizovaně skákal, jako by se všichni přeměnili v jedno rozjařené monstrum s tisíci šklebícími se hlavami.

Vrah tou masou prošel jako dým, hbitě se mezi nimi propletl a šlehl ve vzduchu čepelí, jako by to byla stuha. Řez byl čistý. Rovný a hluboký. Na zemi bylo poznat, jak velké ztrátě krve došlo, zející rána se rozevírala příliš doširoka na to, aby se dal proud rukama zastavit. Ne že by byl čas dostat oběť do sanitky. Ne že by si někdo jeho zranění všiml dřív, než když už téměř úplně vykrvácel.

Inspektor Luc Callanach stál na místě, kde mladý muž naposledy vydechl. Totožnost oběti ještě neměli. Za hodinu, která uplynula od

jeho smrti, se toho policii podařilo zjistit mimořádně málo. Bylo pozoruhodné, pomyslel si Callanach, že v tisícovém davu nemohli najít jediného užitečného svědka.

Mladý muž jednoduše přestal skákat do rytmu, pomalu se začal předklánět a potácet, narážel do sousedů vlevo, vpravo, před sebou i za sebou a nakonec se skácel a svíral si přitom břicho. Některé lidi kolem to namíchlo, kazil jim zážitek z koncertu. Nejdříve se domnívali, že je opilý, potom usoudili, že je spíš pod vlivem drog. Až když jedna bosá pubertačka v kaluži krve uklouzla, spustila poplach, ale uprostřed těch decibelů trvalo věky, než ji uslyšeli ostatní. Křik nakonec přece jen přehlušil hudbu ve chvíli, kdy toho ubohého mladíka přetočili a vyvržené vnitřnosti se za ním táhly jako nějaké podivné zvíře z jiné planety, krev na nich zářila a v jejím lesku se odrážely sluneční paprsky.

Příslušníci policie nebyli daleko. Šlo o obrovskou veřejnou akci, jejíž hladký průběh zajišťovala všechna možná preventivní opatření, nebo si to alespoň organizátoři mysleli. Ale dostat policisty a následně zdravotníky skrz dav, vyklidit prostor a zajistit místo činu, to byla logistická pohroma. Callanach obrátil tvář k nebi a vzdychl. Místo činu bylo pošlapané ještě víc než záchody v nočním klubu na silvestra. Najdou tam dostatek DNA na zalidnění nové planety. Forenzní kalamita.

Tělo bylo na cestě do márnice, na místě ho už nafotili, ačkoliv vystávala otázka, jestli to vůbec k něčemu bude. Dobrodinci, zpanikaření přihlížející, policisté a zdravotníci s ním neustále hýbali, než ho nakonec nechali ležet na podupané trávě a zryté hlině. Vrchní soudní lékařka Ailsa Lambertová byla nezvykle tichá a její pokyny se omezily na to, aby se s ostatky zacházelo opatrně a s respektem a aby byly spěšně přesunuty pryč z dohledu zvědavých objektivů a hysterického vriskání. Callanach dohlédl na zajištění místa činu – což byla ironie sama – a rozjel se na ústav soudního lékařství za Ailsou.

Tvář oběti si měl možnost prohlédnout jen zběžně, ale i jeden pohled mu řekl vše. Oči pevně zavřené, jako by se chtěl mermomocí

vzbudit z noční můry, ústa ztuhlá mezi zasténáním a výkřikem. Křičel nějaké jméno? To běželo Callanachovi hlavou. Znal svého útočníka? Neměl při sobě žádný doklad, v šortkách jen pár drobných, jinak nic, ani hodinky na ruce. Kolem krku mu na šňůrce visel klíč. Ať už si ho smrt vzala jakkoliv rychle, hrůzostrašné vědomí toho, že z něj vyprchává život a že nemá nejmenší naději přežít, zatímco všichni kolem poskakují a zpívají, mu muselo připadat jako ten nejkrutější vtíp vůbec. A na samém konci jen ohlušující křik doprovázející paniku a děs v záplavě očí nad ním. Jaké to muselo být, přemítal Callanach, zemřít o samotě na tvrdé zemi v tak jasném slunečním svitu? Poslední, co oběť na světě cítila, musela být nepřekonatelná hrůza.

Callanach zkoumal zastřešené pódium ověšené zvukovou a světelnou technikou a upřímně doufal, že jedna z kamer tam nahoře zachytila něco užitečného. Někoho ve spěchu, na odchodu, kdo se pohyboval odlišně od zbytku davu. The Meadows, rozložitý park zahrnující i travnaté plochy na sportovní hry a ležící na jihu od centra města, byl obvykle krásný a klidný. Matky tam braly svoje batolata, kroužili tam venčící pejskaři a běžci si tam časovali kolečka. Callanachovi zněly vzadu v hlavě tóny *Summer is A-Coming In*, kterou slyšel na promítání původní verze Rituálu, na kterou ho před několika měsíci dotáhla inspektorka Ava Turnerová. Herecký výkon Edwarda Woodwarda mu připadal uchvacující a obrázek mužů a žen ve zvířecích maskách připravujících se na lidskou oběť mu zůstal před očima ještě dlouho potom, co projektor zhasl. Nebylo to tak vzdálené blázinci, uprostřed něhož zemřel ten mladý muž.

„Pane, našli jsme lidi, kteří stojí přímo za obětí. Můžete si s nimi promluvit,“ oznámil mu jeden konstábl. Callanach ho následoval ke kraji travnaté plochy a nechal za sebou techniky, kteří stavěli provizorní přístřešek, aby bylo místo činu přes noc chráněné. O strom se opírala dvojice zabalená do jedné deky, tváře umolousané od slz, žena se znatelně klepala a muž ji utěšoval.

„Merel a Niek De Vriesovi,“ přečetl konstábl ze svého zápisníku. „Manželský pár z Nizozemska, jsou tu na dovolené. Ve Skotsku jsou deset dní.“

Callanach přikývl a udělal krok dopředu, aby měli trochu soukromí a mohl na ně mluvit tlumeným hlasem.

„Já jsem inspektor Callanach od skotské policie,“ představil se. „Chápu, že jste v šoku, a je mi líto, že jste se stali svědky takové tragédie. Je mi jasné, že jste to popsali už několikrát, a budete to muset vyličit ještě jednou. Ale můžete mi přece jenom zopakovat, co jste viděli, prosím?“

Muž řekl své ženě cosi, čemu Callanach nerozuměl, a žena vzhlédla a zhluboka se nadechla.

„Moje žena nemluví dobře anglicky,“ řekl Niek De Vries, „ale viděla víc než já. Budu vám to tlumočit.“

Merel ze sebe vypálila několik vět proložených vzlyky, než Niek zase promluvil.

„Všimla si ho, až když se rozkřičela ta dívka. Merel se sklonila, aby s ním zatřásla, a říkala mu, ať se zvedne. Klečel a byl předkloněný. Mysleli jsme si, že je opilý a že možná zvrací. Když se Merel zase narovнала, ruku měla celou od krve. Říká, že v tu chvíli si pořád ještě myslela, že zvrací nebo že má třeba nějaké vnitřní zranění. Až když všichni odstoupili, abychom ho mohli položit na záda, uviděli jsme tu ránu. Vypadalo to, že je přeríznutý vejpůl.“ Niek si rukou zakryl oči.

„Viděli jste u něj předtím, než upadl, někoho, kdo by se ho dotkl nebo do něj při procházení strčil? Nevzdálil se odtamtud někdo ve spěchu? Nebo byste byli schopni detailně popsat osoby, které stály poblíž?“ vyptával se Callanach.

„Všichni byli pořád v pohybu,“ odpověděl Niek, „a my jsme sledovali pódium, kapelu, víte? Nemáme tu žádné přátele, takže jsme se kolem sebe moc nekoukali. Lidi skákali, hulákali, chodili tamtím směrem a tímhle, aby se dostali k baru nebo k záchodům. Jen jsme si dávali pozor, abychom se neztratili sobě navzájem. Já si toho kluka před námi nevšiml do chvíle, než se zhroutil.“

„Neřekl něco?“ zeptal se Callanach.

Niek přetlumočil otázku Merel.

„Myslí si, že už byl buď v bezvědomí, nebo po smrti, když na něj promluvila. Ať tak nebo tak, ten hluk kolem byl obrovský. Nic by stejně neslyšela.“

„Chápu,“ odpověděl Callanach. „Kolegové vás vezmou na stanici, kde s vámi sepišou kompletní svědecké výpovědi, a poté vás dovezou na ubytování.“

„Ne Brit?“ vykoktala Merel a poprvé Callanacha oslovila přímo.

„Jsem Francouz,“ odpověděl, „tedy napůl Francouz, napůl Skot. Omlouvám se, pokud je mému přízvuku těžko rozumět.“

„*Le garçon était trop jeune pour mourir.*“ Ten kluk byl moc mladý na to, aby umřel, řekla a pokračovala ve francouzštině, ačkoliv si Callanach uvědomil, že to slyší anglicky, tak rychle už si to dokázal překládat.

Merel De Vriesová si vzpomněla ještě na jednu věc. Přes hudbu se v davu ozýval ženský smích, tak hlasitý, že ho slyšela, i když byla sehnutá k mladíkovi, kterému chtěla pomoci. Callanacha zarazilo to, jak Merel zvuk popsala. Nebyl to prý šťastný smích. Podle jejích slov se v něm ozývala zákeřnost.

KAPITOLA

DRUHÁ

„Řez byl proveden jednou zbraní, ale nástroj byl velice zručně upraven,“ řekla Ailsa Lambertová. „Jedná se o dva dokonale shodné skalpely připevněné k sobě, se čtyřmilimetrovou rozpěrkou uprostřed. Spojení dvou čepelí zajistilo, že ránu by nebylo možné zavřít, natož zašít, ani kdyby byl v čase útoku v nemocnici. Ty dvojité řezy mají...,“ odmlčela se, když do ruky brala metr, „dvacet osm centimetrů na délku. Byly značně hluboké, takže rána se doširoka otevřela a škody to napáchalo nesmírné. Vnitřní orgány se následně daly do pohybu směrem dolů a ven, takže většina toho, co mělo být uvnitř jeho břišní dutiny, mu vypadla z těla, když padal a přetáčel se. Na některých vnitřnostech jsou dokonce rozpoznatelné otisky bot lidí stojících kolem. Ztráta krve zapříčinila srdeční zástavu.“

„Rozumím,“ řekl Callanach unaveně. „O příčině smrti není pochyb. Měl bych vědět ještě něco jiného?“

„Toxikologický rozbor bude nějakou dobu trvat. Nemá žádná jiná viditelná zranění, navenek se zdá být zdravý, na plicích vidím, že nekouřil, hodný kluk,“ poplácala mrtvolu po ruce a zachmuřeně se usmála. „Ale ta zbraň, Lucu, nebyla vytvořená pro sebeobranu. A v žádném železářství ji nenajdeš. Někdo ji vyrobil a pořádně si s ní vyhrál. Řez byl hluboký a rovnoměrný, ale přitom se zdá, že na protnutí tolika vrstev břišní dutiny nebylo potřeba velké síly. Ať už to udělal kdokoliv, dal si na tom záležet, měl promyšlenou účinnost a rozuměl mechanice pohybu. Nešlo o žádné spontánní bodnutí nebo náhodné použití zbraně uprostřed hádky.“

„Takže úkladná vražda?“ zeptal se Callanach ponořený v myšlenkách a nakloněný nad tělem.

„Spíš něco jako rituál, řekla bych,“ odpověděla. „Tohle si někdo vysnil, nacvičil a dokonale osvojil.“

„Kolik mu je?“

„Mezi osmnácti a dvaadvaceti, myslím. Sto osmdesát centimetrů. Sportovně založený, žádný přebytný tuk a dobré svalstvo, ale není to ten typ, co tráví celé dny v posilovně. Boty čtyřiačtyřicítky. Hnědé vlasy, oříškové oči. Žádná zranění v sebeobraně. Vůbec to nečekal.“

„Takže v útočnickovi neviděl hrozbu, když se k němu dotýčný přiblížil?“

„Téměř určitě ne. A ty taky nevypadáš dobře, Lucu. Spíš vůbec?“ zeptala se Ailsa, když si stahovala gumové rukavice a dělala si poznámky.

„Spím v pohodě,“ zalhal.

„A jíš pořádně? Jsi bledý a máš popraskané cévky v očích.“

„Zítřka ti zavolám ohledně těch výsledků toxikologie,“ vyhnul se odpovědi. „Jestli se objeví něco předtím, moje číslo máš.“

„Pozdravuj ode mě inspektorku Turnerovou, ano? Už jsem ji neviděla pěkně dlouho. Dřív jsem se vídávala s její máti v klubu příznivců opery, ale v poslední době jsem ji tam nepotkala,“ dodala Ailsa a protahovala se. Tahle šedesátnice droboučká jako ptáček byla živá.

„Vyřídím,“ odpověděl, svlékl si přitom ochranný plášť a hodil ho do koše za dveřmi.

Po návratu na stanici na něj ve vyšetřovací místnosti čekala zasmušilá uvítací četa. Callanach se podíval přímo na konstábla Trippa.

„Máme stopu, volala jedna mladá žena,“ oznámil mu Tripp. „Říkala, že se jí na festivalu v davu ztratil přítel. Doteď ho nenašla. Poslal jsem pro ni auto.“

„Uvedla jeho jméno?“ zeptal se Callanach, když si sedal a natahoval se přitom po kávě.

„Sim Thorburn,“ odpověděl Tripp a už ťukal do klávesnice, aby načetl fotku, vždy o krok napřed. V pár vteřinách se objevila stránka

nějaké nové sociální sítě s řadou fotek v nadživotní velikosti. Ten mladík se na každé fotce usmíval nebo přímo křenil, na tváři bezstarostný a bezelstný výraz. Na té poslední byl zachycen ruku v ruce se svou přítelkyní. Bezpochyby to byla stejná ruka, kterou Ailsa Lambertová před chvílí hladila.

„To je on,“ potvrdil Callanach. „Takže co o něm víme?“

„Prozatím všechno, co má na svém profilu. S nastavením soukromí se nezatěžoval, takže si to může prohlédnout kdokoliv. Dvacet jedna let, skotské národnosti, bytem v Edinburghu.“

„Záznam v rejstříku?“

„Žádný jsme nenašli.“ Za Trippem zazvonil telefon a někdo mu cosi sdělil. „Je tu jeho přítelkyně, pane. A jakmile tu skončíme, chce s vámi mluvit šéfinspektor Begbie.“

„Jak jinak,“ podotkl Callanach a už vstával. „Máte nějaké ponětí, kde je inspektorka Turnerová, Trippe? Ptala se po ní Ailsa Lambertová.“

„Není ve službě,“ zavolala z chodby konstábl Salterová. „Říkala, že zítra asi přijde pozdě taky. Mám jí něco vyřídit, pane?“

„Ne, díky, Salterová,“ křikl na ni. „Může to počkat.“ Přítelkyně Sima Thorburna ale počkat nemohla, určitě už se děsila nejhoršího, ačkoliv stále doufala v zázrak. Představovala si, že došlo k nějaké chybě, že její přítel navzdory veškerým důkazům narazil na nějaké kamarády a někde se zatoulal, aniž se jí ozval. Hlavou se jí honila celá řada vysvětlení, proč zmizel. Naděje si přestane dělat hned, jak uvidí Callanachovu tvář, pomyslel si. Lidé to na něm poznali, jen se na něj podívali.

„Je mi líto,“ řekl, když ji uviděl. Představovat se bylo zbytečné. Za pár vteřin by se jí jeho jméno stejně vpařilo z hlavy.

„Nemůžete vědět jistě, že je to on,“ zašeptala. „Ještě jsem vám o něm ani nic neřekla.“

„Na internetu jsme našli několik vašich společných fotek.“ Ukázal jí fotografii, kterou Tripp předem iniciativně vytiskl. „Je tohle Sim?“

Zavzlykala a o krok od fotografie ustoupila, jako by ten samotný papír byl zbraň.

„Viděl jste ho?“ zeptala se. Callanach vytáhl židli a mladá žena se posadila.

„Viděl. Je to určitě on.“

„Co... co...“, nedokázala ze sebe vypravit nic víc.

„Utrpěl řeznou ránu. Ta se ukázala být smrtelná. Bylo to velice rychlé. Záchranáři neměli šanci se k němu dostat včas.“

„Řeznou ránu? Myslela jsem, že mu praskl slepák nebo to byla krevní sraženina nebo... někdo ho bodl? To nemůže být on. Tohle by Simovi nikdo neudělal.“

„Nevíte, že by měl nějaké potíže? Mohla to být třeba jen rodinná pře, finanční problémy nebo někdo, kdo si s ním vyrovnával staré účty?“

„To je kravina!“ odsekla. Vzhledem k tomu, čím procházela, to byla pochopitelná reakce. Nechápala ovšem, jak s každou uplynulou minutou stopy chladly. „Pracoval pro charitu. Měl minimální mzdu, a přesto trávil každou volnou chvíli tím, že navíc dobrovolničil.“

„Můžete to trochu rozvést?“ požádal ji.

„Pracoval v centrech pro lidi bez domova, ve městě zřizoval kuchyně, kde se jim rozdávala polévka, organizoval benefiční akce. Sim byl ten nejjemnější, nejlaskavější člověk na světě. Všechno, co měl, by rozdával. To bylo to jediné, kvůli čemu jsme se hádali.“

„A včera jste si ničeho zvláštního nevšimla? Nikdo ho nesledoval?“

Dívka zavrtěla hlavou, ovládl ji šok. Callanach věděl, že víc z ní nedostane. Formální identifikaci těla a zjištění kontaktů na rodinu přenechal v režii Trippa. Potřeboval pořádné vodítko, a to rychle. Osoba, která brutálně zavraždila Sima Thorburna, už vražednou zbraň bezpochyby schovala a odstranila veškeré inkriminující forenzní důkazy.

„Salterová!“ zahulákal Callanach po cestě do vyšetřovací místnosti. „Zjistěte, kdo má záznamy kamer z toho koncertu. Chci je mít večer k dispozici. A pokuste se mi držet šéfa od těla, ano? Mám práci.“

„Já taky, inspektore,“ poznamenal šéfinspektor Begbie, který se objevil ve dveřích. Pokaždé, když ho Callanach za poslední dobu viděl,

se zdál být silnější. Přibírat takhle rychle nebylo zdravé. Šéf nebyl úplně štíhlý, když Callanach ke skotské policii nastoupil, ale teď si zdánlivě bez důvodu předčasně kopal hrob. „Nějaký problém, inspektore?“ zeptal se Begbie. Callanach si uvědomil, že zírá na šéfspektorovy rozevírající se knoflíčky na košili.

„Ne, pane, jen jsem roztěkaný.“

„To mě, upřímně, moc neuklidňuje. Jaké máme stopy?“ Callanach se snažil přijít na to, jak mu říct, že nemají nic, a jen něco zakoktal. „Až tak, ano? Vždyť přece někdo musel něco vidět. Tisíce potenciálních svědků a nemůžeme se hnout z místa. To je proklatě typické. Ať lidi z mediálního svolají tiskovku. A udělejte to vlastně rovnou. Lidi se nesmí bát vyjít na ulici. Musí pro to být racionální vysvětlení. Nikdo nepřijde k cizímu člověku a jen tak ho nepodřeže. Chci odpovědi, Callanachu, do čtyřiceti osmi hodin chci mít někoho ve vazbě.“ „Šéfe...“

„Vím. Tiskovky nemáte rád. Beru na vědomí.“ Begbie po cestě pryč funěl. Callanach zaváhal, jestli za ním má jít a zeptat se, jak mu je, ale potom došel k závěru, že by tím dosáhl tak akorát ukončení kariéry, a vrátil se do vyšetřovací místnosti. Měl hlad jako vlk, ale z představy smažené ryby s hranolky zabalené v novinách se mu dělalo nevolno. Dostat se domů v příštích dvanácti hodinách neměl naději a nejzdravějším jídlem na stanici byl asi pytlík prošlých krekrů zapomenutý někde vzadu ve skřínce. Callanach si v hlavě sumíroval osnovu brífinku, když mu někdo strčil do ruky papírovou tašku s krabicí uvnitř.

„Přestaň se dívat na jídlo všech kolem, jako by to byl jed. Není to zrovna příjemné. Moc tím té svojí pověsti francouzského snoba nepomáháš,“ pronesla inspektorka Ava Turnerová a do volné ruky mu vtiskla vidličku. „Krevetový salát. Není domácí, neboj, nechci tě podrobovat mým ubohým pokusům.“

„Myslel jsem, že nejsi ve službě a budeš tu až zítra odpoledne. Degradovali tě do stravovacího oddělení?“

„Tak mi to vrať,“ řekla, podívala se do telefonu a zamračila se.

„Pozdě.“ Callanach už balení rozerval a nabíral si první sousto. „Ptala se po tobě Ailsa Lambertová. Znamená to snad, že edinburské nejvyšší společenské kruhy nefungují jako na drátkách?“ usmál se.

„Jak se francouzsky řekne, ať někdo sklapne?“ odpálkovala ho, aniž zvedla oči od telefonu. Většinu profesního života strávila tím, že se snažila distancovat od vysokého postavení, do kterého se narodila. Očekávání, že z ní bude lékařka, právnička, pojistná matematicka nebo něco podobného – alespoň dokud se neusadí a svým nedočkavým rodičům nedá vnoučata –, v ní roznítilo revoltu, kvůli které skončila ve špinavém světě policejní práce. Ale ani tam nemohla uniknout skutečnosti, že mezi nejbližší přátele její rodiny patřili pohlaváři skotské policie, politici, výkonní ředitelé i edinburská vrchní soudní lékařka.

Prerušila je konstábl Salterová, která mu podala dva listy papíru a podívala se na hodinky. „Šéfinspektor říká, že ví, kolik máte práce, takže tu tiskovku svolal za vás.“ Salterová se snažila neusmívat. Zato Ava se o to ani nepokusila a vyprskla smíchy. „Sepsala jsem vám pár bodů, pane. Novináři tu budou zhruba za hodinu.“

„Pěkné. Takže vám nezbyvá nic jiného než rovnou přejít k tomu mediálnímu cirkusu? Zítra ráno touhle dobou bude nad tvým oblíčením na titulní straně všech novin vzdychat celá dámská část edinburské populace. Reklamní tvář skotské policie opět v záři reflektorů, co?“ podotkla Ava. Callanach byl na kriminálním oddělení v Edinburghu osm měsíců a za celou tu dobu si Ava nikdy nenechala ujít příležitost ho popíchnout. Jeho dávná kariéra manekýna z něj dělala obzvlášť snadný cíl.

„Nebyl to můj nápad,“ zadrmlil. „*Merde!*“

„Dávej si pozor na jazyk,“ pokárala ho Ava.

„Myslel jsem, že francouzsky neumíš,“ poznamenal.

„To, že tě normálně ignoruju, neznamená, že ti nerozumím. To jsou dvě dost rozdílné věci,“ odpověděla.

„Copak nemáš svoji práci?“ zeptal se jí, vrtěl přitom hlavou a sledoval, jak se jí po tváři rozlévá škodolibý úsměv. Ava byla jedna z těch

žen, které vyváděly muže z rovnováhy. Vypadala celkem nevinně, dlouhé hnědé vlasy se jí stáčely do kudrlin a šedé oči měnily barvu podle osvětlení. Ve vteřině ale dokázala tnout do živého. Zdálo se, že neumí jinak než mluvit zpříma. Když přijel z Francie, byl rozhozený. Přihodilo se mu toho příliš na to, aby se to na něm emocionálně nepodepsalo. Posledních pár měsíců na něj mělo léčebný účinek a Ava v tom hrála zásadní roli, hlavně proto, že s ní mohl být sám sebou.

„Země volá Callanacha,“ promluvila na něj a zamávala mu před obličejem. „Jen jsem tě pokoušela. To je to tak špatné? To se opravdu nemáš od čeho odpíchnout?“

„Máme ještě míň než nic,“ řekl.

„Inspektorko Turnerová!“ zahulákal Begbie z chodby.

„Já nejsem ve službě, pane,“ křikla na něj Ava. „Vlastně nejsem ani v budově. Jen si myslíte, že mě vidíte.“

„Tak to máte smůlu, že mám tak živou představivost. Jděte s týmem do Gilmerton Road. Došlo k další vraždě.“

KAPITOLA

TŘETÍ

Místo činu ve čtvrti Gilmerton se nacházelo v neokázalém řadovém domku se střídou, ale pečlivě udržovanou zahrádkou a Mini Cooperem na příjezdové cestě. Do zadní části zahrady vedla vysoká dřevěná vrata. Horní okna domu byla malá, ale v jednom rohu, kudy patrně probíhalo vnitřní schodiště, se z jednoho patra do druhého táhl nezvyklý pás oken, z nichž bylo vidět na sousedovu příjezdovou cestu. Dva strážníci v uniformě stáli u vrat a celé to pozdvižení spočívající ve forenzní analýze, ohledání těla a zdokumentování místa činu mělo teprve začít. Ve čtvrti panoval klid, ulice spaly.

„Co se tu stalo?“ zeptala se Ava strážníka u vstupních dveří.

„Sousedka slyšela hlasité rány a následně křik a nahlásila nám to. Na zaťukání nikdo nereagoval, takže jsme to obešli a zjistili, že dveře do kuchyně jsou otevřené. Tělo je v ložnici. Mám jít dovnitř s vámi, inspektorko?“

„Ne, zůstaňte tady. A na zahradu nikoho nepouštějte. Obětí je kdo?“ zeptala se Ava.

„Helen Lottová, zhruba pětáctýřicet, žila sama, manžel zemřel už před nějakou dobou. Sousedka si byla s obětí blízká. Ještě jsme jí neřekli, co jsme zjistili...“

„Dobře. Kde je sakra zbytek týmu?“

„Všichni jsou pořád na tom festivalu, ještě to tam není zpracované. Nikdo nečekal, že ten samý večer dojde k další vraždě,“ odpověděl strážník a promnul si ruce. Ani v červenci nebylo ve Skotsku příjemné postávat nad ránem venku.

„To máte sakra pravdu. Celoroční penzum vražd v Edinburghu je vyčerpáno. Pořádné nadělení, média si přijdou na své,“ drmolila Ava a už po úzké pěšince směřovala za dům.

Zámek na zadních dveřích byl prořízlý. Pokud to byl lupič, odvedl vysoce profesionální práci; nešlo o takové to běžné vloupání, kdy do-tyčný rozbije okno a popadne to, co je nejbliž. Pachatel zaplatil velké peníze za slušné nářadí a musel vědět, co bude potřebovat. Ava si z tašky vytáhla rukavice a návleky na boty, kuchyňskými dveřmi vešla dovnitř a dávala si přitom pozor, aby nezničila žádné důkazy. Zámek byl rozbitý, ale řetízek nebo jiné přidavné zabezpečení tam chybělo. Zaklela, jak málo si lidé cení vlastního života.

Uvnitř byla tma, stejně jako tam musela být ve chvíli, kdy se vetřelec vkradl dovnitř. Ava nechala zhasnuto a představovala si, jak se v domě orientoval a pohyboval. Z pouliční lampy tam dopadal dostatek světla, což mu pohyb ulehčilo. Ani jedno prkno na schodech nezavržalo. Vrah se dost možná dostal až k ložnici Helen Lottové, aniž by zaznamenala, že je někdo v domě. Tmavé šmouhy na koberci pokrývajícím schody a lesklý pramen na zábradlí dávaly tušit, jaký pohled naskytne ložnice.

Už od poloviny schodiště cítila zápach zvratků, nejdříve ji ostře udeřil do nosu a se zkracující se vzdáleností byl plnější a vydatnější. Kromě něj ucítila ještě něco, když strčila do dveří ložnice. Hnilobný puch. Lidské výkaly.

V ložnici rozsvítila, aby si místo činu mohla dobře prohlédnout, a od masakru na podlaze bezděčně ustoupila o krok dozadu. Tělo bylo zprvu špatně vidět, zakrýval je dřevěný prádelník. Prádlo vypadlo, bylo rozházené všude kolem a maskovalo všechno kromě ženina pravého chodidla a pravé ruky. Ava po špičkách přešla blíž a z tváře jí odhrnula okraj svetru. Z úst, nosu a uší jí tekla krev. Zvratky na koberci a v záhybech její kůže už zasychaly. Oči nezvykle průzračně modré barvy měla oběť vypoulené a upřené kamsi. Avě přes rameno, jako by s děsem čekaly, že se útočník ještě vrátí. Bělma v nich moc nezbylo,

všechny žilky v nich popraskaly jako glazura na antické váze. Krk a obličej měla oteklé a tmavě fialové. Vypadalo to, jako by ji nějaké vzteklé batole pomalovalo od krku nahoru vším, co se mu v záchvatu dostalo pod ruku.

Prádelník, široký a těžký kus nábytku, ležel přes tělo napříč. Jeho umístění nebylo žádnou náhodou. Ava se zadívala na to, jak byl poškozen. Zadní stěnu, kterou byl teď otočen ke stropu, měl proraženou a okraje otvoru směřovaly dovnitř. Květinový vzor pastelového povlečení ničily slabé otisky bot. Útočník skočil z matrace na prádelník, aby přidal na vražedném drtivém tlaku, který oběti vymáčkl z plic poslední zbytky dechu, zatímco v hrůze ležela pod ním. Nohu, již bylo vidět, měla Helen Lottová zkroucenou do nepřírozeného úhlu a nehty na volné ruce zkrvavené a zlámané. Ava ohnula ruku nahoru do místa, kde by se nehty dotkla dřeva. Skutečně, po vyleštění povrchu se táhly odpovídající škrábance. Ta ubohá žena byla při vědomí a ze všech sil se v těch několika posledních zoufalých minutách snažila dostat pryč. Smrt byla vysvobozením, pomyslela si Ava. Paní Lottová musela být vděčná, když ji konečně pohltila temnota.

„Propánakrále,“ ozval se od dveří slabý hlas, „co se to pro změnu stalo tady? Zrovna jsem říkala Lucovi, že jsem tě dlouho neviděla. Ale určitě jsem se s tebou nechtěla potkat za takových okolností.“

„Potřebuju všechno, co mi tady o tom můžeš říct. Jeden pachatel, nebo celý gang, byla použita nějaká zbraň? Dej mi prostě cokoliv, od čeho bych se mohla odpíchnout, Ailso,“ řekla Ava.

Soudní lékařka, od hlavy až k patě zabalená do bílého ochranného obleku, v němž vypadala ještě menší než obvykle, otevřela svoji tašku a vytáhla z ní teploměr a soubor nejrůznějších tyčinek a stěrek k odběru vzorků.

„Bude to tu náročné, není tu dost místa. Drž svoje lidi venku, dokud tu neskončím. Sežeň mi nějaké slušné osvětlení a ihned mi sem pošli fotografa.“

„Dobře,“ odpověděla Ava, zatímco Ailsa si klekla k tělu.

„Je pořád celkem teplá, takže útočník nebo útočníci, to ti ještě nejsem schopná říct, nemůžou být příliš daleko,“ pokračovala Ailsa a pořizovala si zatím fotografie svým maličkatým fotoaparátem, kterým Helen Lottové svítila do očí, uší a úst. „K úmrtí došlo během uplynulých čtyřiceti pěti minut, to je zatím jediné, co ti můžu povědět. Vsadila bych se, že pachatelem – pokud byl jeden – je muž velice robustní postavy. Tohle vyžadovalo mimořádnou míru síly a nepřičetnosti. Na všechna ta poranění stačil pouze prádelník, jiná zbraň nebyla potřeba. Dotyčný ale musí být celý od krve. Bude někde v ústraní, dokud se neumyje a nepřevleče. Rána do obličeje, vidíš tady ten otok a podlitinu,“ ukázala Ailsa na stranu hlavy oběti, „jí pravděpodobně zlomila lícní kost a možná i čelist a poslala ji k zemi, takže na ni stačilo prádelník jen převrhnout. Váha nábytku jí vyrazila dech, což společně s přeraženou čelistí vysvětluje, proč nekřičela. Mohla to být náhoda, nebo s tím pachatel počítal, těžko říct. Je to netradiční místo činu. Velmi osobní. Ještě nikdy jsem se nesečkala s tímto typem úmrtí jinde než u autonehody nebo v rámci pracovního úrazu. A podle těch krvavých stříkanců tady a tady,“ Ava sledovala, jakým směrem se Ailsa dívá, od prádelníku po podlaže ke stěně a skříni, „bych řekla, že nešlo o jednorázový souvislý tlak.“

„Což znamená?“ zeptala se Ava.

„Což, obávám se, znamená, že dotyčný na ni neskočil jednou, ale opakovaně, a to způsobilo jednotlivá zranění, z nichž krev při každém dopadu doslova tryskala. Až ten prádelník a tělo odstraníme, bude tu kolem toho místa krvavá hvězdice.“

„Svině,“ vyrazila ze sebe Ava s rukama v bocích a hlavou svěšenou.

„Takhle mluvit si určitě před máti nedovolíš,“ podotkla Ailsa a poušmála se. „Teď už běž, musím se postarat o paní Lottovou.“

Ava sešla do přízemí, po cestě rozsvěcovala všechna světla a vysílačkou udělovala rozkazy. Technici vynášeli nahoru reflektory a další potřebné vybavení, ještě než došla ke dveřím vedoucím z kuchyně ven. Ava vyšla na ulici a rozhlédla se. Byla to tichá rezidenční čtvrt bez veřejných bezpečnostních kamer, jejíž obyvatelé nebyli dostatečně

zámožní na to, aby si mohli dovolit investovat do soukromého kamerového systému. Muselo být zjevné, že v domě někdo je, tak pozdě v noci a s autem zaparkovaným na příjezdové cestě. Zloděj – pokud se jednalo o vloupání, které se zvrhlo v něco mnohem horšího – by si přece dal pozor, aby v domě nikdo nebyl.

„Strážníku,“ zavolala na kolegu, se kterým mluvila po cestě dovnitř. „Je vidět, že něco chybí, je něco zpřeházené, prohrabané?“

„Kabelka s peněženkou uvnitř leží v kuchyni na stole. Jinak jsme s ničím nechtěli moc hýbat.“

Vrátila se do auta a vytočila Begbieho číslo.

„Tady Turnerová. Je to zlý, šéfe. Obětí je žena, žila sama. Rozdrtil ji jejím vlastním kusem nábytku.“

„Krucipísek, to si ze mě děláte srandu,“ povzdechl si. Ava skoro viděla, jak se škrábe na hlavě a klepe perem do stolu. Zněl vyčerpaně. „Sexuálně zneužitá?“

„Nemám tušení. A nebudeme to mít potvrzené, dokud paní Lottoovou nepřevevou na pitvu. Trup a dvě končetiny má kompletně rozmačkané.“

„Podezřelí?“

„Ještě nic. Je u ní pořád soudní lékařka. Všichni byli na festivalu, takže to tady trochu trvá. Téměř určitě byl útočníkem muž. Ještě nevíme, jestli jich nebylo víc. Bylo to brutální, obrovská síla. Máme otisk boty. Strážníci jsou u sousedů a sepisují výpovědi. Po tom incidentu na festivalu bude tisk...“

„Já vím, já vím,“ odvětil Begbie. „Ale informovat je budeme muset. Stejně by to brzy zjistili. Bude líp, když se to dozvědí od nás.“ Ava v telefonu slyšela šéfsinspektorovo sípání. Budilo to dojem, že mu mezi jednotlivými slovy v hrudi hrčí jako v motoru.

„Pane, tady dneska nic jiného nebude. Možná byste měl jít domů. Já s Callanachem budeme na telefonu.“

„Nezačínejte s tím taky, Turnerová. Kdybych chtěl, aby do mě hučela další ženská, dopustil bych se bigamie už dávno. Prostě to tam

zapečetíte a přivezte mi nějaké setsakramentsky užitečné informace. Očekávám toho aspoň o sto procent víc, než našel Callanach na tom festivalu. A upozorňuju, že tím nenasazuju laťku příliš vysoko.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Callanach si přisedl k bezvýraznému specialistovi na videozáznamy a snažil se vyhnout kupě novin, které mu někdo příčinlivý nechal na stole. Co potřeboval, bylo projít záznamy ze čtyř různých kamer a podívat se, jestli by se něco na nich mohlo podobat stopě. Naštěstí měli časový rámec, díky němuž to alespoň zprvu nebylo tak těžké.

První dvě nahrávky byly ze statických kamer, které nikdo neovládal. Obě pokrývaly přední část davu a místo, kde stál Sim Thorburn, bylo jen šmouhou v dálce. Ve zbytku záznamu už se orientovalo hůře. Jeden kameraman se pohyboval na pódiu, střídavě natáčel kapelu a zabíral dav. Druhý kameraman seděl na jeřábu používaném ke sběru třešní, aby měl dynamičtější úhel. Probrat se tím šlo bolestně pomalu, ale nakonec se z masy lidí konečně vynořila vysoká postava Nieka De Vriese.

„Tady to zastavte,“ nařídil Callanach, nahnul se dopředu a upřeně obrazovku studoval. „Tohle místo, můžete tenhle sektor zvětšit?“

Technik zmáčkl několik kláves a opřel se o opěradlo s rukama za hlavou.

„To je ono?“ zeptal se Callanach. „Je to moc rozmazané.“

„No jo, víte, jak si ve filmech vždycky něco přiblížej a všechno je úplně ostrý a člověk vidí, co lidi mají v kapsách a napsaný na vzazech? Tak to je pěkná kravina,“ odpověděl technik. „Tady máte obázek, kterej je složený z určitýho počtu bodů. Můžete si to přiblížit, ale bude to míň ostrý. Kdybych tak pokaždý, co to musím vysvětlovat, dostal libru, byl bych boháč.“

„Tak to zas oddalte a zajedťte kousek doleva,“ řekl Callanach. „Tohle je Sim,“ podotkl. „Tady to pustťte.“

Kdyť obrazovka oťila, Callanach viděl, jak Sim poskakuje nahoru a dolů, mimo šířku obrazu a zpátky. Byly to útrťky, ale bezesporu se jednalo o obťť. Jako řada mužů kolem měl nahou hrudť, tričko si pravděpodobně svlékl kvůli horku vyprodukovanému sluncem a davem. Sim zpíval společně s kapelou a jednou rukou přitom bušil ve vzduchu do rytmu. Vypadal uvolněně a šťastně. Lehce vpravo za ním stála Merel De Vriesová.

„Nemá nejmenší ponětí, k čemu se schyluje,“ poznamenal Callanach sám pro sebe. Kamera začala přejíždět doprava a Simova tvář se posunula na samý okraj obrazovky. „Ne,“ vyjekl Callanach. „Teď už to bude. Stopněte to.“ Technik klepl na mezerník. Callanach prozkoumal obraz, ale nenašel nic nového. „Pustťte to,“ řekl. Další klepnutí a Simova tvář sklouzla pryč a dostávala se mimo záběr, když vtom do něj narazil kdosi procházející kolem. „Stop! Tady. To je ono.“

Callanach si v hlavě doplnil bílá místa. Nenápadně projít skrz zástup, vysunout nůť z kapsy, sejmout pochvu, přejet čepelí ostrou jako břitva po Simově holém břiše, připraveným hadříkem ji očistit a zabránit tak přenosu krve na někoho jiného. Vytrátit se pryč předtím, než obťť dopadla na zem. Pachatel se musel v davu pohybovat cikcak. Kdyby odtamtud vyrazil přímou čarou, bylo by to příliš nápadné.

„Přehrajte to znovu,“ nakázal Callanach. Na druhý pohled bylo ještě jasnější, že se Sim ani neohlédł. Nic neodvedlo jeho pozornost, s ním nemluvil, nikoho známého nespatrił. Kdyby se Simovi předtím, než se skácel, nemihlo před spodní částí obličeje pár rozmazaných pixelů tmavé barvy a nejasného tvaru, mohli si myslet, že jej zavraždil duch. „Řeknete mi, že tu část obrazu nemůžeme vylepšit, co?“ Technik jen povytáhl obočí. „Potřebuju co nejkdvalitněji vytisknout všechny záběry, kde je jeho obličeť nebo ta šmouha.“

Dovnitř vešel Tripp s papírem, který si po cestě četł.

„Zpráva z forenzního, pane. Právě přišla e-mailem. Nic v ní není.“

„Jak to myslíte, nic?“ zeptal se Callanach.

„Jenom to, co už je uvedeno v pitevní zprávě. Oběť neměla v těle žádné drogy a jen stopové množství alkoholu. Byl zdravý, v minulosti neutrpěl žádná zranění, jen v dětství si snad zlomil nohu. Jinak nic. Příčina smrti podle očekávání,“ oznámil Tripp.

„Objevily se od tiskovky nějaké nové informace?“ zjišťoval Callanach.

Tripp se zatvářil nabroušeně. „Ono se to k vám nedostalo? Že jste si zase vypnul mobil, co?“ Callanach zajel rukou do kapsy, a když ji vytáhl, svíral v ní černý displej. „Někdo vytvořil elektronické úložiště a lidi, co byli na festivalu, tam ukládají veškeré svoje nahrávky. Jsou tam už tisíce hodin záznamů. Jinak žádné použitelné stopy. A veřejnost dělá hodně zle. Myslím, že šéfinšpektor Begbie se zabarikádoval u sebe v kanclu. Snaží se vás sehnat tiskové oddělení. Někdo od novin s vámi chce udělat rozhovor.“

„Myslíte, že to pomůže?“

„O tom já nerozhoduju, pane. Ale myslím, že jedny noviny vás nazvaly Bradem Pittem skotské policie, takže možná nebudete chtít...“ Trippův hlas zvolna zeslaboval.

„To bude všechno, děkuju, Trippe. Můžu k šéfovi?“

„Říkal, že za ním smějí jen poslové dobrých zpráv,“ odpověděl Tripp na odchodu.

„Tak podle všeho budeme mít zkažený den všichni,“ zamrmlal Callanach.

Vešel do Begbieho kanceláře ve chvíli, kdy šéfinšpektor podával kupu složek detektivovi v civilu, kterého nikdy předtím neviděl.

Begbie ukázal na židli, na kterou si Callanach rozhodl nesadat.

„Bohužel nemám tušení, jak dlouho tu budeme,“ pokračoval detektiv v civilu, který ignoroval Callanachovu přítomnost. „Samozřejmě budeme spolupracovat s vaším místním týmem. A taky budeme potřebovat řadu vašich mužů na práci v terénu.“

„Obávám se, že od včerejška mám všechny lidi zaměstnané,“ zavrčel Begbie se zavřenýma očima. „Pokud pro mě tady Callanach nemá nějaké novinky.“ Callanach zíral z okna. „No tak takhle – využijte, kolik kancelářského prostoru chcete, vybavení, místních informačních zdrojů, co jen hrdlo ráčí. Jediný problém budete mít s pracovní silou.“

Detektiv ze sebe vydal vyhyčbavý zvuk, jež Begbie přešel a zmáčkl tlačítko malé rychlovarné konvice, kterou měl v kanceláři, patrně aby omezil nutnost absolvovat těch několik metrů chodbou jen proto, aby si uvařil čaj. Callanach využil příležitosti k tomu, aby si nově přichozího prohlédl. Podle přízvuku pocházel z vyšší třídy a tomu odpovídal také jeho postoj zřejmý z tónu jeho hlasu a držení hlavy v úhlu mírně směřujícím nahoru.

„Dobře, tak já už půjdu. O našich požadavcích a otázce té pracovní síly se ještě pobavíme později, šéfinšpektore.“ Odešel, aniž by poděkoval nebo se obtěžoval za sebou pořádně zavřít dveře. Callanach je za ním zabouchl sám.

„Něco, co bych měl vědět, pane?“ zeptal se.

„Dneska ne,“ zabrbľal Begbie. „Už máte nějakého podezřelého?“

„Tmavé vlasy. Nízké, drobné postavy, ale to jen usuzuju z toho, že v davu není vidět. Může se jednat o muže i ženu. Nejlépe ho dovedu vystihnout leda slovy ‚zabiják profesionální úrovně‘.“

„Tak to pěkně děkuji, inspektore, tohle už před žádnou živou duší nikdy nevypustíte z pusy. U inspektorky Turnerové se právě začíná dělat na případu, jehož pachatele už stejně jako vy stihla nepatřičně pojmenovat. Vy máte Zabijáka profesionální úrovně a Turnerová zase Drtiče. Téměř jistě muž, velké hmotnosti, silný, brutální, a pokud bychom měli soudit jen dle podrobností z pitevní zprávy, je to naprostý psychopat.“

„Dvě vraždy za noc? Není to v těchto končinách nezvyk?“

„Nezvyk? Je to kalamita obřích rozměrů, nic menšího! Víte, co bylo dneska na titulcích novin?“ Callanach se do té chvíle neměl odvahu podívat. „Ne? Tak já se s vámi podělím, ať mě to netíží samotného.“

„Nebezpečí číhalo v ulicích i doma: edinburská noc zvěstev“ Není to zrovna elegantní, ale zato je to zatraceně přesné, že?“ Begbie se svalil do křesla za stolem tak prudce, že ujelo půl metru dozadu. „A já nemám v rozpočtu peníze na zaplacení jediného dalšího přescasu do konce roku! Udělejte s tím něco, člověče! Mám v márnici dvě těla a neodvážuju se pomalu ani zvednout telefon.“

Na další Begbieho ventilování už Callanach nečekal. Znělo to tak, že Ava měla ještě horší den než on. Vydal se směrem k její kanceláři, aby si vzájemně postěžovali na krutý osud, a ani se neobtěžoval zaklepat. Když otevíral dveře, odskočila od sebe dvě těla, Ava rychle ucouvla dozadu a narazila bokem do rohu stolu, muž vypadal spíš podrážděně než zahanbeně, že byli vyrušeni. Callanach poznal, že dotýčným je detektiv v civilu, s nímž se minul v šéfinspektorově kanceláři.

„Begbie nás nepředstavil. Má dneska podle všeho napilno. Já jsem šéfinspektor Edgar,“ řekl.

„Callanach,“ odpověděl a podal váženému panu šéfinspektorovi ruku. „Výrušuju. Pardon.“

„Ne, nevyrušuješ. Co jsi chtěl, Lucu?“ zeptala se Ava a uhlazovala si vlasy pryč z obličeje.

„Říkal jsem si, že se jen podívám, jak jsi na tom. Šéf povídal, že jsi schytala drsný případ.“

„Takové jsou nejlepší, ne?“ skočil jim do řeči Edgar.

Ava obešla stůl a sedla si.

„Joseph je tu z londýnského Národního útvaru pro kyberkriminalitu. Hrozí útok a bylo zjištěno, že to organizují odsud z Edinburghu.“

„Asi bychom neměli tyhle informace šířit, Avo. A myslím, že Callanach má svých starostí až nad hlavu.“

„To ano,“ ozval se Callanach, „takže si můžeme promluvit později. Těšilo mě.“ Zavřel za sebou dveře, po cestě pryč se usklíbl a otřel si dlaň pravé ruky do kalhot.

KAPITOLA

PÁTÁ

„Nějakej hajzl vynesl ven souhrn tý pitevní zprávy!“ zajechla Ava, zabouchla dveře Callanachovy kanceláře a praštila sebou na židli. „Což znamená, že to udělal buď někdo od Ailsy, nebo někdo odsud, jako by to nebylo už tak dost zlé.“

„Spala jsi vůbec?“ zeptal se Callanach.

„Tohle si poslechni.“ Ava jeho otázku přešla, prudce rozevřela noviny, které drtila v ruce, a začala předčítat. „Helen Lottová, šestačtyřicetiletá zdravotní sestra z oddělení paliativní péče, byla úmyslně rozdrčena ve vlastní ložnici. Už jsem se potkala se všemožnými zrůdami, ale kdo by chtěl zabít sestru, která se stará o nevyléčitelně nemocné pacienty v terminálním stadiu? Zranění zahrnovala zlomeniny žeber a hrudní kosti, rozdrčenou dýchací trubici a vážné poškození vnitřních orgánů, jejichž následkem bylo vnitřní krvácení a udušení. Policii přivolala sousedka, když v noci uslyšela odvedle hlasité rány. Dle pitevní zprávy se jednalo o mučivou smrt provedenou tak, aby oběť trpěla co nejvíce. Kolegové a pacienti Helen Lottovou popsali jako anděla, který věnoval svůj život péči o nemocné. Věděl jsi, že se po městě objevují graffiti na téma těch vražd? Bůhví kdo s tím začal. A zrovna jsme se dozvěděli, že skupina znepokojených občanů plánuje protestní pochod. Jako bychom toho neměli na talíři dost. Co se to kurva děje?“

„Nahlásila jsi, že to někdo vynesl?“ zeptal se Callanach.

„Samozřejmě. Dva strážníci shromažďují výpovědi všech, kteří měli k těm datům přístup v městské márnici, a jeden náš technik kontro-

luje elektronickou stopu dokumentu odtamtud sem, abychom si byli jistí, že k tomu selhání nedošlo u nás. K tomu jsme kontaktovali největší média a ověřujeme, jestli jim někdo ten text nechtěl prodat. Zatím ale bez úspěchu. Proč se mi vždycky nejdřív stane to, co potřebuju nejméně?“ vztekala se.

„Dáš si kafe?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Promiň mi ten včerejšek. To s Joem. Nic...“, selhal jí hlas.

„... mi do toho není,“ dořekl za ni.

„Joe je kamarád z vysoké. Před pár týdny mi volal, že tu asi chvíli bude pracovně. Víš, jak někdy s někým navážeš přesně tam, kde jste přestali, jako byste se viděli naposledy včera...“

„Nech to být. Nechceš se stavit po cestě domů na jídlo? Musím se zajet osprchovat, jinak mě vlastní oblečení obžaluje z týrání následkem zanedbání hygieny.“

Ava sklopila oči k rukám.

„Nevadí,“ ujistil ji, zatímco její nevyslovené plány visely ve vzduchu mezi nimi. „Uvidíme se zítra. A s těmi novinami si nedělej starosti. Co den, to nová senzace.“

Ukázalo se, že to byla dobrá rada. Navzdory nekonečnému přívalu reportáží o dvou vraždách za jednu noc se zpravodajské titulky další den soustředily na zcela jiné téma.

Největší vyšetřovací místnost zabrala řada detektivů v civilním oblečení, kteří vypadali čerstvě a jako ze škatulky a zjevně nestrávili celou noc bezvýsledným zkoumáním nekonečných mobilních videozáznamů a fotek.

„Něco se přes noc stalo?“ zeptal se Callanach kolemjdoucího seržanta Livelyho.

„Zasraný nafoukaný šmejdi se tu nosej, jako by jim to tu patřilo. Honěj nějakou bandu počítačovejch magorů, na kterých nikomu se zdravým rozumem nesejde. Do hajzlu, i vy oproti nim vypadáte jako jeden z nás.“

„Dávejte si pozor na to vyjadřování, seržante,“ připomněl mu Callanach. Lively se zachechtal.

„No jo furt.“ Lively se vzdálil a cpal se po cestě sendvičem. Hned od začátku si s Callanachem nepadli úplně do noty. Vysloužilý seržant s desítkami let praxe měl vlastního kandidáta na pozici inspektora, když byl na místo dosazen Callanach. Ten celkem opodstatněně usoudil, že právě Lively vedl kampaň sestávající z výsměšných plakátů a ošklivých drbů, které podřývaly Callanachovu autoritu, dokud nový inspektor úspěšně nevyřeší svůj první případ. Se seržantem už se od téměř fyzických střetů dopracovali k tomu, že se vzájemně dokázali snést, ačkoliv slovní agrese stále přetrvávala. Díky příjezdu zářivých hvězd Scotland Yardu tedy alespoň teď někteří uvidí Callanacha v lepším světle.

Právě ve chvíli, kdy vstupoval do kanceláře, Callanachovi začal zvonit telefon. Přijal hovor a hodil sako na stůl. Venku bylo příliš velké horko, takže nikdo, kdo měl všech pět pohromadě, na sobě neměl víc než šortky a tričko. Košile a kravaty byly jednou ze stinných stránek povýšení.

„Callanach,“ představil se.

„Inspektore, nechal jsem vám už několik zpráv v hlasovce,“ zněla první věta. „Tady Lance Proudfoot. Jsem redaktorem internetového deníku a blogu o aktuálním dění. Chtěl jsem vás požádat o stanovisko k té vraždě na festivalu.“

„Jak jste získal tohle číslo?“ zeptal se Callanach.

„Přepojila mě ústředna.“

„Tak to si tam někdo zpečetil svoji budoucnost u nás,“ podotkl Callanach a myslel přitom na to, jak toho pablba, který ho přepojil, seřve. „Žádné stanovisko vám nedám. Na tiskovce jsme poskytli všechno, co bylo možné.“

„Abych se zastal té slečny na ústředně, tak nějak mohla nabýt dojmu, že jsem váš blízký příbuzný,“ odpověděl Lance. Callanach vzdychl. „A vaše tiskové oddělení někdy zapomíná na tiskovky zvat internetová média, proto si musíme poradit a zapojit určitou úroveň... invence, pokud jde o získávání informací.“

„Nejsem si jistý, že jsem stejně svolný jako vy zaměňovat slovo invence a lež, pane Proudfoote. A teď už se bohužel musím vrátit k práci,“ odvětil Callanach.

„Takže to se asi nemůžete vyjádřit ani k tomu skandálu kolem cybernetického útoku ze včerejšího večera, co? Já jen, že jsem slyšel, že Scotland Yard vyslal do Edinburghu svůj špičkový vyšetřovatelský tým.“ Poslední věta byla prošpikovaná sarkasmem. Callanach se musel držet, aby mu nedal za pravdu. Místo toho si na mobilu otevřel internetové zpravodajství a projel titulky. Skupina hackerů nazývající se The Unsung se nabourala do účtů řady bankéřů a investorů, kteří v nedávné době obdrželi omračující bonusy, a přesunula jejich finance jinam. „Brilantní kousek v boji proti establishmentu,“ pokračoval Lance.

„Mně to připadá jako prachobyčejná loupež,“ opáčil Callanach.

„Tak to vám musím oponovat. Hackeři dali ty peníze na dobrou věc, rozdělili je mezi nejrozumnější organizace, od dětských hospiců po zvířecí útulky. A navíc vzali z každého bonusu vždycky jen 25 %, takže to nebylo o hamižnosti. Jen chtěli upozornit na obscénnost nejlépe placených pozic v porovnání se zoufalým podfinancováním neziskových oborů,“ namítl Lance.

„No každopádně to není případ kriminálky, takže bohužel taky bez komentáře,“ poznamenal Callanach a měl sto chutí zavěsit, ale novinaře na druhém konci bylo nečekaně těžké zbavit se slušně.

„Aha, takže povolali kavalerii. To mě vůbec nepřekvapuje,“ řekl Lance. Callanach se za to prořeknutí v duchu kopl. „Berte dávky svobodným matkám a hendikepovaným a nikdo z politiků nemá čas se k tomu vyjádřit. Oberte o pár drobných partičku zazobanců a vláda vyhláší mobilizaci.“

„Pořád je to ale trestný čin. Případy, které vyšetřujeme, si nemůžeme dovolit soudit,“ podotkl Callanach.

„Ale musíte uznat, že to udělali chytrě. Teď ti křiváci musejí nahlásit všechny neautorizované převody jako trestné činy, čímž se o nich

dozví tisk. A potom si ty takzvané oběti musí o peníze říct té které charitě nazpátek. Co byste udělal vy, inspektore? Řekněme, že byste dostal čtyřmiliónový bonus navrch ke své už i tak přemrštěné mzdě a na účtu vám pořád tři miliony z toho zůstávají. Uděláte ze sebe šaška a budete trvat na tom, aby vám ten milión liber vrátil místní spolek pro válečné veterány? Veřejnost by je ukamenovala, tak nízké mínění o nich lidi mají. Docela povedený kousek, ne?“

Callanach neodpověděl. Skutečně dost povedený kousek. To tedy vysvětlovalo tu pompu ve vyšetřovací místnosti.

„No ale mně prostě bude stačit jedno jediné vyjádření na záznam,“ pokračoval Lance. „Veřejnost chce vědět, jestli jsou ve městě v bezpečí. To nechcete využít příležitosti, abyste je uklidnil?“

„Tohle je vyšetřování vraždy,“ reagoval Callanach. „Ne hra ani příležitost k reklamě. Mějte trochu úcty.“

„Heleďte, já tuhle práci dělám, protože mi záleží na tom, aby lidi o dění kolem věděli. Nepracuju pro noviny, které budou upravovat moje texty v souladu s politickou agendou majitele ani proto, aby maximalizovaly potenciál reklamních výnosů. Jsem svůj vlastní šéf a zodpovědnost za to, co píšu, беру na sebe. Udělejte mi laskavost. Jen jednu větu. Nejsme všichni zmetci, víte.“

Callanach si našel stránku Lance Proudfoota. Jeho zpravodajský blog sledovalo téměř sto tisíc lidí a vypadalo to, že jeho příspěvky přebírala i některá větší média. Povzdychl si. Populární tisk si bylo lepší držet příznivě nakloněný. A vždycky tu byla možnost, že se jejich spolupráce vyplácí.

„Dobře,“ ustoupil rezignovaně. „Ale beze jména. Anonymní zdroj od policie. Útok na festivalu se nezdá být ničím motivovaný. Přestože se většina vražd dopouští osoby, které oběť znala, v tomto případě to tak patrně nebude. Žádáme veřejnost, aby byla i nadále na pozoru, a kohokoliv, kdo by nám mohl poskytnout nějaké informace, aby se nám co nejdříve přihlásil.“

„To je všechno?“ zeptal se Lance.

„Nepokoušejte svoje štěstí,“ odbyl ho Callanach. „A uveďte tam moje jméno a skončili jsme spolu.“

„Znamená to, že vám zas můžu zavolat, když budu mít další otázky?“

„Ne, to neznamená. A až zase někomu na ústředně žalžete, abyste se ke mně dostal, nechám vás zatknout.“ Selský rozum sepnul, Callanach zavěsil a klepnul zpátky na stránku se zprávami, aby si článek o kybernetickém útoku přečetl důkladněji.

Avin známý, šéfinšpektor Edgar, bude mít plné ruce práce vyhrabat se z bažiny PR, do které se právě propadal. Hackeři se dopustili podvodu a krádeže ve velkém, ale Callanach si nedokázal představit, že by je lidé odsoudili. A zpráva to byla tak akorát velká na to, aby odvedla pozornost veřejnosti a poskytla jim trochu prostoru s vraždami pohnout. Nemohlo se to přihodit milejšímu člověku, pomyslel si Callanach a uvažoval, jak dlouho bude Joe Edgar využívat Edinburghu jako vyšetřovací základny. Natáhl se pro kávu a pro nezapálenou gauloisku, ze které měl ve zvyku mezi rty sát.

KAPITOLA ŠESTÁ

Konstábl Salterová tiše popřála Callanachovi dobrou noc a šla domů za svým manželem. Seržantské zkoušky odložila kvůli svatbě a líbánkám. Když jí Callanach domlouval, aby takovou obět nedělala, smála se. Max Tripp odešel domů za svým bratrem-dvojčetem, s nímž bydlel. Šéfinspektor se odebral za manželkou, která ho tolerovala už úctyhodných třicet let. I ten mizera Lively měl doma někoho, kdo na něj čekal, aby si spolu dali večeri, pustili si společně vybraný televizní pořad a zapomněli na okolní svět.

Callanach se vracel do prázdného bytu.

Skotsko pro něj představovalo nový začátek, vrátil se do vlasti svého dávno zemřelého otce. Přesun sem ale znamenal pozbytí společenského okruhu a rodinného zázemí, které do té doby tvořily středobod jeho světa. Snažil se, to bezesporu. Měl posilovnu, práci, dobrou vinárnu, místa, kde ho lidé znali jménem a zdravili ho s úsměvem. Mimo to bylo však nahrazování starých přátel novými časově náročné a drásavé.

Zapnul počítač, čekal, až mu naběhnou e-maily, a zoufale doufal, že najde zprávu od matky. Také musel zkontrolovat, že se neozvala Astrid Bordeová. V době, kdy pracoval u Interpolu, ho neprávem nařkla ze znásilnění a následně se přestěhovala za ním do Skotska, takže měl neustále obavy, aby se ta noční můra neopakovala. Nezáleželo na tom, že Astridino obvinění bylo naprostým výplodem její vyšínuté představitosti a symptomem posedlosti jeho osobou. Zanechalo to na Callanachově pověsti škraloup. Lidé, s nimiž roky prac-

val, se mu vyhýbali. Nejbližší přátelé se nejdříve chovali obezřetně, potom se od něj drželi dál a dál a nakonec z jeho života zmizeli úplně. Nevina, jak zjistil, byla jen technickým detailem, když šlo o sexuální zneužití. Ať si řekl, že má žít okamžikem, kolikrát chtěl, před minulostí nebylo úniku. Ne pokud na něj stále měla takový fyzický dopad jako doposud.

Callanachovi se nechtělo spát, ale neměl sílu jít ven, a tak si zase otevřel zpravodajský blog Lance Proudfoota. Našel záložku, kde byla v bodech sepsána Proudfootova profesní historie, zahrnující publikace ve Spojených státech i v Kanadě stejně jako v některých velkých britských novinách. Jeho články nebyly špatné. Nepůsobily tak senzacechtivě jako ty v bulváru a sebestředně jako ty v seriózním tisku. Mezi jeho texty byl i zajímavý úvodník na téma hackerských krádeží, k němuž byl připojený článek o Národním útvaru pro kyberkriminalitu, který především zdůrazňoval, jak daleko za schopnostmi pachatelů zaostává policie vzhledem k rozpočtovým omezením a ve srovnání s tím, kolik si mohou nadaní jedinci vydělat v soukromém sektoru. Mihlo se tam jméno šéfinpektora Josepha Edgara, a jelikož Callanach stejně neměl nic lepšího na práci, proklepl si ho. Soukromé vzdělání završené titulem z práv, předsednictví v prestižní debatní společnosti, ve volném čase kriket a rugby. Nikdy se neoženil, plynulý kariérní růst. Callanach vzal telefon, aby napsal Avě. Dostal se do půlky zprávy, když uslyšel zatukání na dveře. Bylo pozdě, mnohem později, než po něm obvykle někdo něco chtěl. Ne že by u něj někdo kdy klepal.

„Kdo tam?“ zavolal, když pomalu přecházel přes obývací pokoj. Nikdo neodpověděl. Callanach se podíval kukátkem na chodbu. Slyšel tam rány a řinčení, ale v dohledu nikoho neviděl. Hledal nějakou tupou zbraň, v kuchyni nakonec vzal brousek na nože a vrátil se ke dveřím. Za hranicí vizuálního pole kukátka se ozývaly další frenetické zvuky. Callanach posunul zástrčku na dveřích, jak nejtíšeji to šlo, a vyšel ven se zbraní zdviženou nad hlavou.

„Neubližujte mi, prosím!“ zaječela na chodbě dívka, vystřelila ruce nad hlavu a uskočila zády ke zdi.

Callanach upustil brousek z ocele a zvedl ruce také.

„To nic,“ uklidňoval ji. „Jsem policista. Jste zraněná? To vy jste na mě ťukala?“

Žena se rozesmála, dýchala přitom zrychleně, jak byla napůl vyděšená a napůl pobavená.

„Jo, to jsem byla já. Neotevíral jste, tak jsem usoudila, že nikdo není doma. A ne, nic mi není. Zrovna jsem se přistěhovala, bydlím tady naproti,“ vysvětlovala a ukazovala na jediné další dveře na patře. Byla vysoká a štíhlá, blondaté vlasy měla svázané do culíku a tvář jí zdobil široký úsměv. „Mám vyhozené všechny pojistky. Nemám ale tušení, kde jsou, tak jsem se snažila dostat tady do těch dvířek nahore, kdyby náhodou byly tam. A říkala jsem si, že jestli máte dispozici bytu stejnou jako já, mohl byste mi pomoci. Moc se omlouvám. Evidentně jsem vás vydělila.“

„Ne, to já se omlouvám. Jen jsem přehnaně opatrný. Samozřejmě že vám pomůžu. Pojistky budete mít ve vestavěné skříni u bojleru. Dojdu pro baterku.“

Za pár minut byl v protějším bytě, sahal nahoru do skříně, otevřel plastovou krytku a bylo světlo.

„Budeme si tykat, co říkáš,“ řekla a natahovala k němu ruku. „Těší mě, já jsem Bunny. Jmenuju se Roberta, ale moje mladší ségra to jako malá neuměla vyslovit, tak mi dala přezdívku a ta už mi nějak zůstala. Díky za pomoc. Nějak jsem si pustila pusu na špacír. Heleď, moc toho tu nemám, ale můžu ti aspoň nabídnout pivo? Toho mám v ledničce spoustu.“

„Měl bych jít,“ odpověděl a mrknul přitom na hodinky. „A ty by sis měla na dveře vážně obstarat řetízek.“

„To si obstarám, žiju sama. A co ty?“ zeptala se.

„Já řetízek mám...“

„Ne, myslela jsem, jestli taky bydlíš sám.“